

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **TOPAS Písek s. r. o.**, se sídlem Velké náměstí 7/12, Písek, zastoupené Mgr. Bc. Pavlem Kozelkou, advokátem se sídlem Velké náměstí 7/12, Písek, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. M. O.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2019, č. j. KUJCK 54005/2019, sp. zn. ODSH 153374/2018/anpl SO, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 9. 2020, č. j. 50 A 45/2019 – 106,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému a osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Návrhem ze dne 24. 5. 2017 podaným u Městského úřadu Písek (dále jen „správní orgán I. stupně“) se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí o povinnosti osoby zúčastněné na řízení a M. Š. odstranit pevnou překážku (kameny) z veřejně přístupné účelové komunikace (dále i „veřejná účelná komunikace“) na pozemku parc. č. X v katastrálním území S. K. (dále též jen „pozemek parc. č. X“). Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 5. 11. 2018, č. j. MUPI/2017/38619/ROZH – zam., žádosti nevyhověl a zamítl ji;

dospěl totiž k závěru, že na uvedeném pozemku se žádná pozemní komunikace podléhající veřejnoprávní ochraně nenachází.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobkyně se odstranění překážky na shora označeném pozemku domáhala též civilní žalobou z rušené držby. Okresní soud v Písku však věc postoupil správnímu orgánu I. stupně poté, co jeho původní meritorní rozhodnutí Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 14. 9. 2017, č. j. 19 Co 1077/2017 – 130, z důvodu nedostatku pravomoci civilních soudů zrušil a řízení zastavil. Krajský soud v usnesení uvedl, že užívání pozemních komunikací není institutem soukromého práva, ale jedná se o veřejnoprávní oprávnění (v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2014, sp. zn. 22 Cdo 2322/2013); žalobkyně přitom své právo užívání cesty opírala výlučně o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, aniž by tvrdila jakýkoli občanskoprávní důvod, který by jí opravňoval k užívání části pozemku parc. č. X (např. vydržení práva odpovídajícího věcnému břemenu, smluvní oprávnění apod.). Jelikož správní orgán I. stupně již ve stejné věci řízení vedl, založil soudní spis pouze mezi podklady rozhodnutí. Ústavní stížnost proti usnesení krajského soudu odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 3687/17.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně rozsáhlou žalobu (čítající 106 stran a přílohy). V ní zejména namítala, že správní orgány nejsou oprávněny rozhodovat ve věcech žaloby z rušené držby (§ 1003 až § 1010 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), neboť k tomu má pravomoc pouze soud (§ 176 až § 180 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“)). Rozhodnutí žalovaného je dále nepřezkoumatelné, neboť jeho závěry nemají oporu ve skutkovém stavu; je pouze fabulací o skutkovém stavu a právních normách. Navíc rozhodnutí žalovaného odporuje zákonu a žalovaný má zásadní neznalosti jak hmotněprávní, tak procesněprávní úpravy vedoucí k jejímu zneužívání a prosazování protiprávních individuálních zájmů. Postup správních orgánů vytváří mezeru v právu, neboť žalovaný žalobkyni odmítl právní ochranu, a to pouze a jen z důvodu zásadní neznalosti právní úpravy. Část pozemku parc. č. X splňuje všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobkyně navrhla řízení přerušit z důvodu probíhajícího řízení před zvláštním senátem zřízeným podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, pod sp. zn. Konf 48/2018.

[5] Krajský soud řízení nepřerušil, protože zvláštní senát usnesením ze dne 8. 10. 2019, č. j. Konf 48/2018-100, odmítl návrh žalobkyně z důvodu neexistence kompetenčního sporu, neboť správní orgány svou pravomoc ve věci rozhodnout nepopřely. Samotnou správní žalobu následně soud jako nedůvodnou zamítl.

[6] Rozhodnutí žalovaného shledal přezkoumatelným. Správní orgány rozhodovaly o návrhu na uložení povinnosti odstranit pevnou překážku z veřejné účelové komunikace dle § 29 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně spis postoupený mu Okresním soudem v Písku toliko založil mezi podklady; ve věci ochrany držby vůbec nerozhodoval. Zda šlo o procesně správný postup, není předmětem nyní

projednávané věci. Žalobkyně podala ve vztahu k postoupené žalobě žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu.

[7] Soud dále uvedl, že žalobkyně ostatně ani ve správní žalobě neuvádí jiný důvod proklamované držby práva cesty než tvrzenou existenci veřejně přístupné účelové komunikace. Pokud by však takováto komunikace skutečně existovala, právo jejího užívání by bylo veřejným statkem v režimu tzv. obecného užívání blíže neurčeným okruhem osob. Držba takového práva ve smyslu soukromoprávním by tudíž byla z podstaty věci vyloučena dle § 988 odst. 1 občanského zákoníku. Ochrany držby takového práva není možná.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobnímu bodu stran tvrzené existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. X. Vyšel ze závěrů judikatury k základním znakům (podmínkám) pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace [1) patrnost a stálost cesty v terénu, 2) spojení pozemků s veřejnou komunikací, 3) nutná komunikační potřeba a 4) souhlas vlastníka s obecným užíváním účelové komunikace].

[9] K první podmínce kladené na veřejně přístupnou účelovou komunikaci krajský soud chronologicky popsal (s obrazovou přílohou) změnu průběhu trasy „komunikace“, již žalobkyně považuje za veřejnou účelovou komunikaci, v čase. Ta původně vedla hlouběji přes pozemek parc. č. X. Na místě původní trasy stojí nemovité věci. Cesta přes spornou část pozemku v nyní projednávané věci vznikla až následně (v roce 2013). Nesplňuje proto podmínku stálosti.

[10] Vzhledem k tomu, že cesta na pozemku parc. č. X, jejíž deklarace coby veřejně přístupné účelové komunikace se žalobkyně domáhá, jako celek v původní podobě již neexistuje, soud dále konstatoval, že posuzování naplnění této podmínky postrádá smysl.

[11] Žalobkyně má ke svému pozemku parc. č. 176/1 přímý přístup přes pozemek parc. č. X, nelze tedy o cestě vedené přes pozemek par. č. X mluvit jako o nezbytné komunikační potřebě. K tomu krajský soud dodal, že vzniklou situaci lze řešit typicky prostřednictvím institutu nezbytné cesty dle § 1029 a násl. občanského zákoníku. Nejedná se tak o mezeru v právu, jak tvrdí žalobkyně.

[12] Jde-li o podmínku existence souhlasu vlastníka pozemku parc. č. X s jeho obecným užíváním, ta nebyla v řízení prokázána. V případě pochybností je nadto nutno rozhodovat ve prospěch vlastníka. Žalobkynino tvrzení, dle něhož měl souhlas k obecnému užívání účelové komunikace udělit předchozí vlastník tohoto pozemku, postrádá ve spisovém materiálu oporu. Naopak je zcela zřejmé, že vlastník dotčeného pozemku jakémukoli jeho užívání coby účelové komunikace aktivně brání. S ohledem na změnu trasy cesty nelze ani uvažovat o užívání cesty tzv. od nepaměti, u níž by souhlas vlastníka nebylo zapotřebí dokazovat. Stejně tak nebylo v řízení ani prokázáno, že by cesta byla užívána v režimu obecného užívání, tj. neurčitým okruhem osob a nikoli například pouze vlastníky přilehlých pozemků.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[13] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[14] V ní (na 33 stranách) uvádí všechny souvislosti vztahující se k cestě přes pozemek par. č. X, které uváděla z podstatné části i v žalobě. Na posledních třech stranách formuluje stížnostní body.

[15] Jediný správný postup v souzené věci měl být ten, že správní orgán I. stupně a žalovaný měli toliko rozhodovat ve věci veřejné účelové komunikace, přičemž v případě neúspěchu stěžovatelky návrh zamítnout, nicméně v případě rozhodování sporu o ochraně z rušené držby měly svou pravomoc popřít a podat kompetenční žalobu ke zvláštnímu senátu. Správní orgány však ve věci rozhodly napadenými rozhodnutími.

[16] Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3263/15, ze dne 16. 6. 2016, odůvodnil a formuloval závěr, že v řízení ve věcech ochrany z rušené držby (§ 176 až 180 o. s. ř.) soud ve věci samé rozhoduje usnesením a jednání není třeba nařizovat. To však platí pouze pro nalézací řízení. K projednání odvolání proti rozhodnutí ve věci samé odvolací soud musí nařídít jednání. To platí tím spíše, doplňuje-li dokazování. Opačný postup porušuje právo odvolatele na spravedlivý proces chráněné ustanovením čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[17] Skutečná změna trasy cesty nastala až v roce 2013, kdy z důvodu protiprávního jednání Ing. M. O. a M. Š. došlo ke změně – vypuzení stěžovatelky – na jinou část pozemku. Přesto od roku 2013 do zmíněného excesu v roce 2017 byla užívána pokojně. Důvodem tohoto stavu byla neschopnost správních orgánů poskytnout stěžovateli ochranu, které se domáhala, na straně druhé jí nezbylo, než přijmout dohodu s M. Š. stran budoucího užívání, čímž mu umožnila budoucí výstavbu domu. Čtyřletá doba užívání je dostatečnou dobou pro naplnění prvního znaku veřejně přístupné účelové komunikace, to navíc s ohledem na situaci, kdy byla završena dohodou s vlastníkem dotčeného pozemku.

[18] Ohledně napojení pozemku na veřejnou účelovou komunikaci krajský soud pominul to, že na pozemku parc. č. X s nímž jej spojuje právě část pozemku parcelní číslo X, je (resp. byla) povolena stavba veřejné účelové komunikace (srov. bod 5 usnesení Městského úřadu Písek č. j. výst/274626885/0/2014/ČŽ -9/ÚŘUS/Roz ze dne 6. 10. 2015.

[19] Stran nezbytné komunikační potřeby krajský soud vymezil napojení přes pozemek parcelní číslo X, aniž by jakkoliv respektoval jednak práva vlastníků pozemku parcelní číslo X, ale zejména též jiná – veřejnoprávní – rozhodnutí. Z postupu soudu lze dovodit, že shledává správným, že vlastník pozemku, po němž vede veřejná účelová komunikace, má právo vytěšňovat oprávněné tak, aby komunikace vznikala na jiných pozemcích. Takový závěr ovšem nelze shledat správným. Jak je zřejmé z připojené fotodokumentace, předmětná část pozemku není cesta, ale zbytek pole, který nemá žalobkyně proti vůli jeho vlastníka užívat, natož na něm provádět terénní úpravy.

[20] Tvrdí-li soud, že současný vlastník se užívání komunikace aktivně brání, nenachází tyto závěry oporu ve spise. Ohledně souhlasu vlastníka je stěžovatelka toho názoru, že otázku souhlasu vlastníka je zapotřebí v řízení skutečně zkoumat. To se však – nad rámec

prostého konstatování krajského soudu – nestalo. Jednou udělený souhlas totiž podle názoru stěžovatele není možné dále odvolat.

[21] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek řízení o kasační stížnosti. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody a v řízení je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Soud proto posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Soud úvodem poznamenává, že si je vědom přesvědčení stěžovatelky o tom, že správní soudnictví je tzv. poslední možností, jak napravit nastalý stav rušené držby (po vyčerpání možnosti v trestním a civilním řízení). V tom se však stěžovatelka mylí. Správní soudnictví poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům, přičemž stěžovatelkou tvrzené rušení údajné držby spadá do sféry soukromoprávní ochrany práv, resp. do pravomoci civilních soudů. Krajský soud v Českých Budějovicích ovšem ochranu rušené držby v civilním řízení stěžovatelce neposkytl proto, že sama netvrdila občanskoprávní důvod, který by jí opravňoval k užívání části pozemku parc. č. X (např. vydržení práva odpovídajícího věcnému břemenu, smluvní oprávnění apod.). Odvolací civilní soud tedy nemohl poskytnout ochranu rušené držby, neboť stěžovatelka neuvedla žádný důvod pro užívání dotčené části pozemku. Šlo-li o její tvrzení, že má právo na nerušené užívání (držení) části pozemku parc. č. X z titulu existence veřejné účelové komunikace, nespadá tato věc do pravomoci civilních soudů, ale správních orgánů. Proto byla věc postoupena civilním soudem správnímu orgánu a vedena ve správním řízení (návrh dle § 29 zákona o pozemních komunikacích). Řízení se tedy v žádném případě netýkalo ochrany rušené držby (dle zákona ani nemohlo). V řízení na ochranu rušené držby odvolací soud fakticky neshledal naplnění podmínek pro projednání žaloby – chyběl občanskoprávní důvod a naopak bylo tvrzeno zasažení do veřejného subjektivního práva. Nedostatek občanskoprávního titulu (resp. absenci tohoto tvrzení v soukromoprávním sporu) nelze „dohánět“ v řízení o kompetenčním sporu u zvláštního senátu, neboť civilní soud svou pravomoc k ochraně rušené držby nepopřel, stejně jako správní orgán nepopřel svou pravomoc k ochraně konkrétního veřejného práva.

[25] V projednávané věci krajský soud nařídil jednání a přezkoumatelně vypořádal důkazní návrhy. V jeho postupu tak nelze spatřovat zásah do práva na spravedlivý proces. Jde-li o řízení před civilním soudem a nenařízení jednání, nemá Nejvyšší správní soud pravomoc o této otázce rozhodovat. Ostatně přezkum ústavnosti (a zákonnosti) tohoto usnesení a souvisejících rozhodnutí civilních soudů provedl Ústavní soud (srov. usnesení ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 3687/17, jímž byly ústavní stížnosti stěžovatelky odmítnuty).

[26] Dle § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích „*účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.*“

[27] Krajský soud shrnul ustálenou soudní judikaturu ve věcech veřejně přístupných účelových komunikací, přičemž pro závěr o tom, zda je určitý pozemek možno označit za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, musí být splněny judikaturou dovozené čtyři základní znaky: 1) patrnost a stálost cesty v terénu, 2) spojení pozemků s veřejnou komunikací, 3) nutná komunikační potřeba a 4) souhlas vlastníka s obecným užíváním účelové komunikace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 – 42, č. 2826/2013). Všechny znaky musí být splněny zároveň (kumulativně).

[28] Při posouzení otázky, zda je určitá komunikace veřejně přístupná, je zásadní skutečností, že obecné užívání je ze své podstaty (trvalým) omezením vlastnického práva. To je zásadně omezitelné pouze v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu a za náhradu. Pokud některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva absentuje (například kompenzace za něj), jedná se o protiústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, N 2/48 SbNU 9, a obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 6 As 80/2006-105); soud proto přistoupil nejprve k přezkumu „posledního“ znaku veřejně přístupné účelové komunikace. Omezuje-li tedy veřejnoprávní institut vlastnické právo, aniž by s tímto omezením spojoval poskytnutí náhrady, musí se tak dít se souhlasem vlastníka (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018, č. j. 10 As 193/2016 – 34). Zároveň platí, že existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout zajištění komunikačního spojení nemovitostí, aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát přednost těmto jiným způsobům. Proto je nutné zkoumat, i zda v jednotlivých případech existuje naléhavá komunikační potřeba (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06).

[29] Omezení užívání pozemku ve prospěch věcného břemene (služebnost cesty), prosté výprosy, práva nezbytné cesty či soukromoprávní úmluvy zasahuje do vlastnického práva podstatně méně než právě výše zmíněný vznik veřejně přístupné účelové komunikace. Souhlas s užíváním pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace dopadá na neurčitý počet subjektů (veřejnost), kteří pozemek mohou takto užívat. Naopak, soukromoprávní úprava vztahů mezi dvěma či více subjekty o poskytnutí přístupu přes pozemek dopadá toliko na strany soukromoprávního vztahu.

[30] V projednávané věci, jak správně uvádí krajský soud, nebyl souhlas s obecným užíváním částí pozemku parc. č. X jako veřejně přístupné účelové komunikace stěžovatelkou prokázán. Stěžovatelka navíc sama uvádí, že přístup na její pozemek byl poskytován se souhlasem vlastníka pozemku parc. č. X, nikoliv, že se jednalo o obecný souhlas s užíváním části jeho pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace (a to byť konkludentní). Není pak pravdou, že správní orgány musí v řízení o návrhu na

odstranění pevné překážky z pozemní komunikace prokázat, že pozemek je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Stačí totiž prokázat i opak, což se v projednávané věci stalo. V souzené věci pak nejde ani o situaci, že by část pozemku byla jako veřejně přístupná účelová komunikace užívána od nepaměti (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 32/2012 – 42), což potvrzuje i stěžovatelka, když uvádí, že část pozemku parc. č. X užívá 4 roky.

[31] Aktivní nesouhlas vlastníka pozemku parc. č. X krajský soud dovozoval z umístění kamenů na sporné části pozemku, jakož i z předložené korespondence mezi oběma účastníky správního řízení. Tato skutečnost (umístění kamenů) vyplývá jak z podání stěžovatelky, tak i z obrazové dokumentace ve spise.

[32] Jde-li o tvrzenou výstavbu účelové komunikace na pozemku parc. č. X, bude na správních orgánech, aby případně posoudily všechny námitky a výhrady ze strany účastníků řízení, jakož i přiměřenost zásahu do jejich vlastnických či jiných práv (případně otázky spojené s vyčleněním územní rezervy z části pozemku parc. č. X). Tyto otázky však nejsou předmětem nyní posuzované věci, včetně otázky užívání územní rezervy v rozporu s jejím určením. V rámci posuzování nezbytnosti přístupu proto není otázkou, zda se zasahuje do práv spoluvlastníků pozemku parc. č. X více či méně (v jaké intenzitě), ale toliko to, že přes tento pozemek se stěžovatelka dostane ke svému pozemku, což nepopírá.

[33] Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 k výše uvedenému znaku (nutná komunikační potřeba) velmi přesně uvedl, že „podmínkou veřejného užívání soukromého pozemku je též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Z dnešních hledisek posuzování legitimních omezení základních práv se totiž jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům. Ostatně již v době první Československé republiky vycházely obecné soudy z toho, že „zákon o zřizování cest nezbytných jest výjimečným, zasahujícím do soukromého práva vlastnického a sluší tedy ustanovení jeho vykládati restriktivně a nikoliv extenzivně ...“ (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 1921, RI 209/21, Vážný, č. III, roč. 1921, s. 251), a vedle nezbytné komunikační potřeby stanovily v judikatuře též podmínku dlouhodobého užívání pozemku jakožto veřejné komunikace („Veřejnost takovýchto cest podmíněna jest věnováním vlastníka pozemku, které však může se státi nejen výslovným prohlášením vlastníkovým, nýbrž i konkludentním jednáním, a sice tak, že vlastník obecné užívání trpí, neklade mu překážek a že užívání toto trvá po dobu nepamětnou.“; srov. Boh. A 10130/32). Dobová judikatura dokonce i v posuzování nutnosti komunikační potřeby vážila proporcionalitu omezení vlastnického práva tak, že dovodila závěr, podle něhož „okolnost, že pěšina je pro část obce nejkratším spojením, neospravedlňuje ještě sama o sobě závěr, že jde o komunikaci nutnou.“ (Boh. A 10130/32).“ Přístup k pozemku stěžovatelky je zajištěn přes pozemek parc. č. X, veřejné užívání části pozemku parc. č. X, tedy nenaplnuje podmínku nutné (nezbytné) komunikační potřeby.

[34] S ohledem na výše uvedené se již Nejvyšší správní soud nezabýval naplněním dalších znaků veřejně přístupné účelové komunikace dovozených judikaturou (patrnost a stálost cesty v terénu; spojení pozemků s veřejnou komunikací). I v případě pochybení

krajského soudu v neshledání naplnění zbývajících znaků veřejně přístupné účelové komunikace by jeho závěr obstál. Pro výše uvedené soud kasační stížnost neshledal důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[37] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu